

BŮH JE BOHEM PŘEKVAPENÍ

Kázání ze soboty 30.3.2024 – br. Martin Pavlík

Mt 28, 1–8

Milé sestry a bratři v Kristu,

co znamená uvěřit velikonočnímu příběhu? Pro některé to znamená uvěřit tomu, že události Velikonoc co nejpřesněji odpovídají historickým faktům minulosti. A i když je důležité, že se to stalo, myslím, že pašijový příběh míří k něčemu hlubšímu. Mám za to, že velikonoční příběh o Ježíšově posledním týdnu jeho života na zemi, je příběhem, který nás vtahuje do děje a chce pokračovat v našem životě. V dnešním kázání se proto s vámi třikrát zastavím u některých klíčových událostí pašijového příběhu a necháme zaznít několik otázek, které s tím souvisejí.

Čím je velikonoční období pro vás? Někdo se těší na velikonoční prázdniny, pro někoho jsou to svátky jara, pro jiné prodloužený víkend, někdo se těší na chalupu... a všechno tohle k tomu patří taky. Ale pro křesťany je to nejvýznamnější svátek v kalendáři, který má v sobě zvláštní duchovní obsah.

Pro mě jsou Velikonoce o tom, že se každý rok potřebuji zastavit a přemýšlet nad tím, nad čím normálně tolik nepřemýšlím. A událost Ježíšovy poslední večeře mi pokaždé připomíná tyto otázky:

Kdo jsou v našem životě skuteční přátelé?

Koho byste označili za svého přítele?

Jak hledíte na vaše vztahy a co pro ně děláte?

Jsmo schopni přátelství, nebo jen udržujeme hodně kontaktů?

Co jsme schopni svým přátelům svěřit?

Smíme ve svých přátelstvích zůstat se vším všudy sebou samými?

Co jsme ochotni obětovat za své přátelé? Jde jen o vnější záležitosti, nebo také o kousek nás samých, o naše srdce, lásku, nebo dokonce život?

Jak se cítí lidé v naší blízkosti?

Máme stejnou ochotu k obětavosti, ochotu snášet křivdy i ochotu odpouštět?

Čemu se můžeme od Ježíše naučit, abychom byli schopni skutečného blízkého vztahu?

Nyní jsme slyšeli druhý příběh o Jidášově zradě. Slovo zrada je to první, co nás napadne,

když vyslovíme Jidášovo jméno. Ale co když Ježíš zradil Jidáše? A jeho představy o Bohu a o mesiáši? Tato druhá událost z Ježíšova posledního týdne jeho života mi pokaždé připomíná tyto otázky:

Které falešné představy máme o druhých a o Bohu?

Co když Ježíš zradil Jidášovu představu o tom, za koho ho pokládal?

Co od něj očekával? A co od Boha anebo od svých přátel očekávám já?

Jak si rád představuji Ježíše?

Které falešné představy mám o druhých a o Bohu?

Kterých iluzí bych se měl zbavit, aby byl můj život i moje víra dospělejší?

V našem třetím zastavení jsme nyní slyšeli příběh o setkání vzkříšeného Krista s učedníky. Žádný strach, řekl Ježíš. I tohle je myšlenka, nad kterou se potřebuji zamyslet každý rok. Žádný strach. Ale jak se to dělá?

Co mi bere vnitřní svobodu?

Čemu dovolím vládnout nad mým životem? Jsou to starosti nebo důvěra?

Co mě vyvedlo z hrobu mého strachu a rezignace?

Kde se setkávám se Vzkříšeným?

Kde jsem naposledy prožil proměnu všedního dne a šedého rána?

Znám situaci emauzských učedníků? Před čím utíkám já?

Dokážu důvěřovat v to, že láska, kterou prožívám, nemůže být zničena ani ve smrti?

Procházíme velikonoční příběh, a nakonec stojíme u události, ze které pramení naše víra – vzkříšení. Už víme, že věřit neznamena zastávat určité náboženské názory, ale neustále hledat Boha. Hledat ho v našem světě i v našem životě a vstupovat spolu s Ježíšem do jeho příběhu. Věřím, že Bůh je Bohem překvapení, který koná nové a často nečekané věci. Tohle je základ velikonoční naděje, která z tohoto svátku dělá nejdůležitější křesťanský svátek ze všech.

Amen